

Szent rokonság: Árpád és Jézus

Horváth István keszthe-lyi plébános 1827-ben Vil-lax zirci apáthoz írt levelé-ben azt a kijelentést tette, hogy „Arra a soha nem kép-zelt meggyőződésre jutot-tam, hogy a Mindenható az első emberben magyart alkotott, de ne gondold, hogy megháborodtam, mert hála Istennek, eszem ép, és szigorú kritika szerint ítélem.”

Horváth István akkor már híres történész volt, akinek minden kijelentésére figyeltek. Mivel pap volt, a Bibliát behatóan tanulmányozta, mégpedig nemcsak szó szerint, hanem értelem szerint is. Nem volt neki nehéz megállapítani, hogy a bibliai teremtéstörténet első könyvének első tizenegy fejezetében (Mózes L Könyve I -II. rész) egy népről van szó, nem pedig egyetlen emberről. Az „Ádám” név ugyanis a Mada nemzetnév hibás olvasata. Ádám nevét a Genézis írói az általuk legrégebbnek ismert MADA nép nevének visszafelé olvasásával képezték.

Nagyon igaz az, amit Sir John Bowring, a világhírű nyelvész írt: „A magyar nyelv a messihi múltba megy vissza. Szerkezete olyan időkbé nyúlik vissza, amikor a legtöbb Európában ma beszélt nyelv még

nem is létezett... Ez az a nyelv, amely állhatatosan és szilárdan, önmagában fejlődött, a legrégebb, legdicsebb műemléke a nemzeti önállóságnak és lelki függetlenségnek. Eredetisége még ennél is csodálatosabb tünemény, és aki megfejti, az az isteni titkokat fogja vizsgálni. Annak is az első tételét: Kezdetben vala az Ige. És az Ige vala az Isten-nél. És Isten vala az Ige.”

Sir John Bowringnak — Kőrösi Csoma Sándor barátjának — ezek az 1832-ben kiadott, Poetry of the Magyars című antológiájában írt sorai bizony azt jelentik, hogy a magyar nyelvet ő az Ige nyelvének, Isten nyelvének tekinti. Csakúgy, mint mi is természetesen. Ő a nyelvészettudomány alapján jutott ugyanarra a meggyőződésre, amire Horváth István a Biblia alapján jött rá. A Biblia egy mitologizált történelemkönyv, amelyben a földrajzi, népi és a személyneveket egymással összekeverve, felismerhetetlenné torzítva, a „szent írók” szerkesztettek egy valójában soha nem létezett zsidó mitológiát, az általuk addig ismert népek történeteiből, bölcselleteiből. Így lopták el maguknak a szittyia népek nagy tanítóját Jónást, így

kreáltak a Mada népnévből Ádámot, a magas termetű hóriakból óriásokat, Hierosolymából Jeruzsálemet, avarból Javant és így tovább.

Horváth István tehát baráti levelében igazat mondott, amiért felettesei részéről megrovásban részesült. Jekuda rabbi azonban Horváth Istvánnak és Sir Bowringnak ad igazat, mondván: „Az első ember arameus nyelven beszélt.” Az arameus nyelv pedig a sumér-szittyia nyelv, amelyet a Názáreti Jézus is beszélt, mint anyanyelvét.

A mada nép etnikuma, nyelve pedig azonos volt a Hórita- Arámi- Suméri szittyia nyelvvel, amelynek országokként lehetett más és más nyelvjárása, de az anyanyelv, a gyökér azonos. Ha egyszer az egész Bibliát a történelmi valóságnak megfelelően átírnák, az egy magyar őstörténelemkönyv lenne, amely a magyar nemzeti vallás alapja, Ótestamentuma lenne, és alapjaiból forgatná ki az egész judeo-kereszténységet. Ezért nem akarják az illetékesek és illetéketlenek megreformálni a

Bibliát.

Még más nyomós okuk is van a misztifikációra, történelmi, nemzeti tudatunk elnyomására, nemzeti származástudatunknak kizárólagosan a „finnugorizmusnak” nevezett hipotézisbe való bezárására. Ez pedig az, hogy ne menjen át a köztudatba az a történelmi tény, hogy utolsó honfoglalásunkat vezérlő Árpád-i törzs a Kaukázustól délre eső területről származott, mely terület Arméniát és Szíriát is magába foglalta, közepén Adiabene tartománnyal és a Van-tó központú tartománnyal. IV. Béla királyunk felesége, Laskarish Mária ide küldte Ottó frátert három társával, hogy keresse fel az ő itt élő rokonait. Ottó fráter e magyarokat 1233-ban megtalálta, és velük magyarul beszélt. De misszióját nem teljesíthette, mert a tatárok betörése elől menekülnie kellett. (Dr. Fehér M. Jenő, Exodus Fratrum 97-101. oldal)

Ft. Lukácsy Kristóf 1870-ben kiadott „A magyarok őselei, hajdankori nevei és lakhelyei” című könyvében, örmény kútfők alapján, szintén a magyarok ittlétéről ír. Dr. Fehér Mátyás: Magyar történelmi szemle: II. évfolyam 2. számában írja, hogy Örményországban és Kurdisztánban még a tizenhetedik században is voltak jelentős létszámmal magyarok. Dr. Georges Rouw, francia történész: „Ancient Iraq” című könyvében a 382. oldalon azt írja, hogy az Arsacida uralkodók tehetséges arisztokratákkal kormányozták ezt a területet, mint például Osrhoene, Adiabene és

Characene, és hogy az „Arszákok és vazallusaik gazdagok voltak, mert ellenőrzésük alatt tartották Ázsia és a görög-római világ közötti kereskedelmi utakat. Az AR-SAC név azonos a Saca-Szkíta népnévvel. Ez a terület a Kaukázustól délre tele van magyar helységnevekkel.

Ami minket mai tárgyunk szempontjából leginkább érdekel, az az Adiabene királyság és kapcsolt részei: Árpádu, Emese, Hunor, Karsa (Kars), Van-tó, Arpachia és Nimrud városokkal. A Bécsi Képes Krónika, a Thuróczy Krónika és más eredetmondáink szerint is Árpád ősei (csak a legjellegesebbeket felsorolva) a következők voltak: Álmos, Előd, Ögyeg, Ed, Csaba, Atilla, Bendegúz, Torda, Szemeny, Ethei, Opos, Kadocsa, Berend, Zultán, majd Bulcsú, és akikről még Noéig meg kell emlékeznünk: Badli (Budli)... Kattar... Hunor... Nimród, Kus, Jáfet és Noé, kinek elődei Lámek, Matusalem, és így tovább még hat nemzetségen át „Ádámig”. A Biblia és krónikáink az itt fel nem soroltakkal együtt ötvenkét személyt mutatnak ki, melyeknek jelentős része nemzetségnév is, nem csupán személynév. Tehát az Árpád-i családfa gyökerei több ezer évre nyúlnak vissza.

Árpád, népével a Kárpát-medencébe érkezve kijelentette, hogy az ő őseinek, Atilla királynak hagyatékát, örökségét kívánja ismét birtokba venni, tehát Pannóniát, a magyarok ősi földjét. Kálty Márk Képes Krónikája Atilla származásáról a

következőket írja: „Atilla, Isten kegyelméből Bendegúz fia, a nagy Magor unokája, ki ENGADI-ban nevelkedett, a hunok, médek, gótok, dákok királya”... A Kézai Krónika pedig azt írja, hogy Atilla és népe Nimród birodalmából származik. Ft. Szelényi Imre a Pannon nép eredetéről írt értekezésében szintén azt írja, hogy Árpád törzse az Orontes és Eufrates felső folyása közötti Arpaduból jött. Ettől délnyugatra volt Emese városa. Árpád nagyanyjának neve szintén Emese volt.

Itt most vissza kell térnem a központi fekvésű Adiabene királyságra. (Mellesleg Bene gyakori helységnév a Kárpát-medencében is.) Miért? Azért, mert nemcsak Árpád családjának vannak adiabenei vonatkozásai, hanem a Nimród-leszármazottak másik nagy egyéniségének, az „Isten Fiának” a Názáreti Jézusnak is.

Mariell Wehrlyv Frey „Jesat Nassar, Genannt Jesus Christus” című, 1966-ban írt művében bőven kitér Jézus származására is. Frey tulajdonképpen a Mamrejov testvérek apjuktól örökölt kutatási eredményeit — miután azokat Dr. O. Z. A. Hanish zend főpap átnézte — véleményezte és dolgozta fel. Mamrejov atya a pravoszláv egyház megbízásából végzett vallástörténelmi kutatásokat, és éveken át gyűjtötte az anyagot Szíriában, Palesztinában és Egyiptomban, végül feleségével együtt a Szentföldön telepedett le, és gyermekei is ott születtek. Helyismerte és hozzáértése tehát úgy

őneki mint Dr. Hanishnak vitathatatlan. A hatalmas, kétkötetes műből minket most csak Jézus származása érdekel, miszerint: Jézus anyja Mária az adiabenei királyi herceg és hercegnő leánya volt, kikről az apokrif iratok Joakim és Anna néven emlékeznek meg.

Árpád nagyanyja, Emese szintén adiabenei hercegnő volt. Anonymus a Gesta Hungarorumában azt írja: „Anno Dominice in carnationis DCCXVIII-o Ugyek ... longo post tempore de genere Magog regis erat quidam nobilissimus dux Scithie, qui duxit sibi uxorem in Dentumoger, filiam Adiabubeliani ducis nomine Emesu, de qua genuit filium, qui agnominatus est Almus...”

A fordítók nem tudják (vagy nem akarják) értelmét adni az „Adiabubeliani” szónak, mert azt személynévként veszik, holott az egy hibásan írt helyhatározó és jelentése: „adiabene-beli”. A mondat helyes értelme tehát a következő: „Urunk megtestesülésének 819. esztendejében Ügyek, Szkítiának Magóg király nemzetségből való igen nemes vezére, Dentu Magyarában feleségül vette az Adiabene-beli vezérnek Emese nevű leányát. Ettől fia született, aki Álmusnak neveztetett...” Álmos pedig nem más, mint Árpád édesapja.

Mindezekből az is következik, hogy az Árpád-ház és az adiabenei királyi ház között közvetlen rokonság állt fenn, és így a két királyfi, Jézus és Árpád vérrokonok.

Rev. prof. Dr.
Mihály Ferenc